

PROP DE VOSALTRES

Les festes cristianes

Benvolguts diocesans:

Nombrosos estudis i informes diuen que l'actual pandèmia ha canviat molt els nostres costums, els nostres treballs i les nostres diversions, des de l'encaixada per saludar fins als menjars en família o en restaurants. Sembla que això ens està obligant a repensar la pròpia vida (comportaments individuals, relacions socials, preguntes sobre el sentit de l'existència...) i a prioritzar aquells aspectes que són fonamentals per a la persona i que tinguin com a finalitat beneficiar els altres i tota la societat.

Ha canviat també la nostra forma externa de viure l'important esdeveniment cristià com és la celebració d'un sacrament. Tots recordem la festa que es feia en la família, en la comunitat parroquial o en el col·legi quan rebíem la Primera Comunió o la Confirmació. Durant aquests dos últims anys això no ha estat així. Ens ha desconcertat la quantitat de contagis del nostre voltant i la por que les aglomeracions de persones, petites o grans, poguessin provocar un augment de la malaltia. Esperem que aquesta situació no s'allargui en excés i puguem tornar a celebrar amb alegria els moments més importants de la vida cristiana. Així sí, amb l'aprenentatge de saber quins aspectes són essencials i quins són secundaris i, per tant, prescindibles.

Independentment de les circumstàncies externes l'ésser humà tracta de cuidar i de respondre a

Joves de l'Episcopal confirmats pel Bisbe el passat mes de febrer

l'essencial de la seva vida, com la seva salut, el seu treball, les qüestions de sentit i tot allò que completa i identifica la seva personalitat. Per descomptat que els elements exteriors condicionen el món interior de cada persona, i ens arriben des dels dos extrems: pel costat negatiu, com un conflicte bèl·lic, una mort pròxima, una malaltia greu; o pel costat positiu, com en una oposició guanyada, una festa popular o el naixement d'un nou membre familiar. No és igual afrontar un esdeveniment personal des de l'eufòria o des de l'abatiment. Recordem que la dimensió cristiana ha d'atendre els dos sentits perquè dona consol o una justa alegria.

Tots sabeu que les festes cristianes van lligades en molts casos als sacraments i les celebracions dels quals mostren l'alegria i la gratitud en comprovar l'acció eficaç de Déu. Aquests moments són motiu per compartir amb els éssers estimats reu-

nions, menjars, cants. La família ha acompanyat els qui reben el sacrament en el camí de la formació i la catequesi, comparteix la seva decisió, fomenta el seu compromís per complir amb les exigències de la fe i els anima a continuar en el seu creixement religiós. Tots desitgem que això suposi una felicitat trobada amb Jesucrist i que el que s'ha escoltat a través dels seus monitors i catequistes ho puguin posar en pràctica seguint les orientacions i normes de l'Església. Els qui reben un sacrament sempre recordaran el nucli de l'experiència

cristiana amb la conjugació d'aquests verbs: aprendre, celebrar, resar, viure coherentment, integrar-se en una comunitat i anunciar la pròpia fe als altres. Aquests són els aspectes essencials als quals no podem renunciar.

Hi ha altres aspectes que ajuden i complementen les celebracions però que són més prescindibles: el vestit i els accessoris més o menys costosos, la reserva d'un bon restaurant, els regals i l'expressió incontrolada de la bullícia externa; fins i tot la pretensió de sumar molta gent a la celebració. La forma o el cost econòmic no pot ser mai un argument essencial de l'esdeveniment.

Agraeixo als qui participeu d'aquestes festes cristianes i us animo a evitar-ne la seva pèrdua en l'horitzó vital, tant personal com familiar i social.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Renovació dels ministres extraordinaris de la Comunió

La Catedral va acollir, el dissabte 24 d'abril, una trobada de ministres extraordinaris de la Comunió amb l'objectiu de renovar els seus certificats que els autoritza a poder desenvolupar la tasca encomanada. Un centenar de persones procedents de diferents parròquies de la nostra diòcesi van participar en aquesta trobada de formació, tot mantenint les distàncies a causa de la pandèmia. El bisbe Salvador va obrir la sessió amb un agraïment per les persones que fan aquest servei. A continuació, Mn. Gerard Soler, degà de la Catedral de Lleida, va impartir una conferència sobre

el sentit de l'Eucaristia. A continuació, es va celebrar la missa i, a l'acabar, el vicari general de la diòcesi, Mn. Lluís Sallán, va reflexionar sobre la figura del ministre extraordinari de la Comunió. Després d'escoltar les indicacions de Mn. Sallán, els ministres extraordinaris de la Comunió van rebre el certificat que els autoritza a realitzar aquest servei durant els propers tres anys. Els rectors, que demanen permís per escrit al Bisbe perquè els fidels que ells consideren puguin desenvolupar aquest servei, els van acompanyar en aquesta formació.

CERCA DE VOSOTROS

Las fiestas cristianas

Queridos diocesanos:

Numerosos estudios e informes dicen que la actual pandemia ha cambiado mucho nuestras costumbres, nuestros trabajos y nuestras diversiones. Desde el apretón de manos para saludar hasta las comidas en familia o en restaurantes. Parece que esto nos está obligando a repensar la propia vida (comportamientos individuales, relaciones sociales, preguntas sobre el sentido de la existencia...) y a priorizar aquellos aspectos que son fundamentales para la persona concreta y también que tengan como finalidad beneficiar a los demás y a la sociedad en general.

Ha cambiado también nuestra forma externa de vivir un importante acontecimiento cristiano como es la celebración de un sacramento. Todos recordamos la fiesta que se organizaba en el seno de nuestra familia, en la comunidad parroquial o en el colegio cuando recibíamos la Primera Comunión o la Confirmación. Durante estos dos últimos años esto no ha sido así. Nos ha desconcertado la cantidad de contagios a nuestro alrededor y el miedo a que las aglomeraciones de personas, pequeñas o grandes, pudiesen provocar un aumento de la enfermedad. Esperamos que no se alargue en demasía esta situación y podamos volver a celebrar con alegría los momentos más importantes de la vida cristiana. Eso sí, con el aprendizaje de saber qué aspectos son esenciales y qué otros son secundarios y, por tanto, prescindibles.

Independientemente de las circunstancias externas el ser humano trata de cuidar y de responder a lo esencial de su vida, su salud, su trabajo, las cuestiones de sentido y todo aquello que completa e identifica su personalidad. Por supuesto que los elementos exteriores condicionan el mundo interior de cada persona. Se producen desde los dos extremos: un conflicto bélico, una muerte cercana, una enfermedad grave por el lado negativo o una oposición ganada, una fiesta popular o el nacimiento de un nuevo miembro familiar desde el lado positivo. No da lo mismo afrontar un acontecimiento personal desde la euforia o desde el abatimiento. Quiero recordar que la dimensión cristiana debe ser atendida en ambos sentidos porque da consuelo o justa dicha.

Todos sabéis que las fiestas cristianas van unidas en muchos casos a los sacramentos cuyas celebraciones muestran la alegría y la gratitud por comprobar la acción eficaz de Dios y eso es motivo de reuniones, de comidas, de cantos que se comparten con los seres queridos. La familia ha acompañado en el camino de la formación o catequesis a los que reciben el sacramento, comparte su decisión y fomenta su compromiso para cumplir con las exigencias de la fe y les anima a continuar en su crecimiento religioso. Todos deseamos que esto suponga un feliz encuentro con Jesucristo y que lo escuchado a través de sus monitores y catequistas lo puedan poner en práctica siguiendo las orientaciones y normas de la Iglesia. Quienes reciben un sacramento siempre recordarán el núcleo de la experiencia cristiana con la conjugación de estos verbos: aprender, celebrar, rezar, vivir coherentemente, integrarse en una comunidad y anunciar a los demás la propia fe. Estos son los aspectos esenciales a los que no podemos renunciar.

Hay otros aspectos que ayudan y complementan pero pueden ser prescindibles: el traje y los complementos más o menos costosos, la reserva de un buen restaurante, los regalos o la expresión incontrolada del bullicio externo; incluso la pretensión de sumar multitud a la celebración. Desde luego no puede ser argumento la forma o el coste económico de determinado acontecimiento.

Agradezco a los que participan de estas fiestas cristianas y animo a evitar su pérdida en el horizonte vital, tanto personal como familiar y social.

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

«La Unció dels Malalts és un sacrament de vida»

Mn. Ramon Ribas

El pare jesuïta Ramon Ribas va impartir el mes passat una conferència telemàtica sobre el sacrament de «La Unció dels malalts» organitzada per la Delegació de Pastoral de la Salut.

El pare Ribas va explicar que la Unció dels Malalts «no és un sacrament de mort perquè tots els sacraments són de vida i de vida plena». I va destacar que «encara hi ha gent que té por de demanar aquest sacrament pels seus familiars perquè té por que s'impressionin». Ribas va explicar que de forma errònia «s'espera que la persona estigui inconscient i d'aquesta manera es perd el sentit del sacrament». Per això va destacar que «el sentit de la Unció és donar-te la força per viure plenament el temps de vellesa».

En la mateixa línia va afegir que el Concili Vaticà II va restaurar el sentit original d'aquest sacrament «posant en relleu l'ajuda de Crist i de l'Església per a l'etapa de la malaltia i de la vellesa». Va destacar

que en l'administració del sacrament «hem de cuidar molt la transparència del signe perquè tothom l'entengui correctament». El pare Ribas va destacar que els sacraments evocuen, convoquen i provoquen. «La comunitat cristiana en la Unció evoca a la compassió de Jesús amb els malalts, se sent convocada entorn del malalt per pregar amb ell, consolar-lo, demanar per la seva salut, ungir-lo amb l'oli en nom de Jesús, i en aquell moment podem dir que el centre de l'Església és el malalt». Va afegir que «en l'oli beneït pel Bisbe es fa visible Jesús i la seva compassió pels malalts».

Va explicar la importància dels gestos en el ritual de la Unció que «hem de cuidar, com per exemple la pregària amb la comunitat sobre el malalt». En aquest ritual també es llegeix un text de la Sagrada Escripura i Ribas va demanar que «s'esculli un text que parli al malalt en aquestes circumstàncies i l'ajudi a viure el consol de Jesús». «Amb relació al comentari de la Sagrada Escripura cal que sigui breu i, si pot ser, participat pels assistents». A continuació, va explicar el signe de la imposició de mans «que representa a Jesús que s'entendréix amb el seu fill malalt». I per acabar el ritual «tenim la pregària del Parenostre que ens posa en comunió amb tota l'Església universal», va dir.

Una trentena de persones van participar a través de la plataforma Zoom a la trobada virtual. En acabar el delegat de Pastoral de la Salut, Jacint Cabau va agrair la intervenció del pare Ribas. Podeu veure la xerrada al següent enllaç: <https://youtu.be/B6WP9D9VqLU>

Puigverd celebra la festa de Sant Jordi

La parròquia de Sant Pere de Puigverd de Lleida va celebrar, el divendres 23 d'abril, la festa de Sant Jordi amb la tradicional missa i la posterior processó seguint les recomanacions de prevenció de la Covid-19. Els actes van començar amb la tradicional missa en honor del patró de la població. Van presidir l'eucaristia, Mn. Lucas Evung i Mn. Josep Maria Cebrià, arxipreste del Baix Urgell-Les Garrigues. A la processó també hi va participar l'alcaldeessa, diversos regidors, i representants de diverses entitats de les associacions del poble, respectant sempre les mesures sanitàries. Mn. Josep Maria Cebrià, arxipreste del Baix Urgell-Les Garri-

gues, va beneir el terme municipal després de la processó.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Qui posa armes a les mans dels nens en comptes de pa, llibres i joguines, comet un crim no sols contra els petits, sinó contra tota la humanitat» (12 de febrer).

@Pontifex: «Tots podem experimentar ferides, fracassos, sofriments, egoïsmes que ens tanquen a Déu i als altres. Davant de tot això, Jesús s'acosta amb compassió i toca la nostra vida per a sanar-la» (14 de febrer).

@Pontifex: «Que el Senyor inspire a cadascun a acostar-se als qui sofreixen, sobretot als petits, i a posar els febles en primer lloc. Encomano els metges i tots els nens malalts a la Mare de Déu, perquè vetlli sobre ells amb el seu afecte de mare» (15 de febrer).

@Pontifex: «A fi de comprendre millor els plans de Déu per a la nostra vida, tractem de reforçar la relació amb Ell mitjançant l'oració. Descubrirem així que Déu és un Pare compassiu que cuida sempre de nosaltres» (15 de febrer).

«Aquest any sí que podem venerar a la Moreneta»

Centenars de lleidatans van tornar a pujar el 27 d'abril al cambril de la Mare de Déu de Montserrat de la Catedral de Lleida, per tal de venerar-la en el dia de la seva festa i recuperar-la després que l'any passat fos suspesa pel confinament. El comentari entre els fidels i devots era generalitzat: «Ja en teníem ganes de tornar a la Catedral a venerar la Moreneta!»

La primera missa fou a les 9 del matí i es va oficiar a l'altar major i no a la capella de la patrona com era costum, per garantir el distanciament entre els fidels. A l'acabar es va obrir el cambril de la Mare de Déu de Montserrat, accés que ha estat tancat durant tot aquest any de pandèmia, per tal de que els fidels i devots poguessin pujar de nou a venerar la imatge de la patrona. L'accés va estar controlat durant tota la jornada per membres de la confraria, que informaven a tothom de l'obligació de l'ús de la mascareta i la prohibició de tocar o besar la imatge. A les 11 del matí es va celebrar una segona Missa i a les 7 de la tarda el bisbe Salvador va cloure la festa de la patrona de Catalunya presi-

dint l'Eucaristia, concelebrada i solemnitzada pel Petit Cor de la Catedral que al finalitzar va cantar el popular *Virolai*. El bisbe Salvador va afirmar que «en aquesta diada, Catalunya mira la muntanya de la nostra patrona. Dia per agrair a la Mare de Jesús que ens dona esperança de creure i ens convida a estimar a tothom». El Bisbe va convidar els fidels a demanar-li que cuidi la nostra fe. En la celebració es feu un especial record pels malalts i pels que han mort per la pandèmia.

Per un altre costat, en la vigília de la festa de la patrona, una representació de la confraria va participar a la Vetlla de Santa Maria al monestir de Montserrat, i va ser en ocasió del 140 aniversari de la fundació de la confraria i el 75 de la seva restauració.

A més a més, la parròquia de Montserrat de Lleida va celebrar també el 27 d'abril la festa de la seva titular i va tenir les portes obertes tot el dia per facilitar que tothom pogués fer la seva ofrena de flors i ciris. Es van celebrar sengles misses a les 8 del matí i a les 8 del vespre.

«Vine i ho veuràs», lema de la Jornada de les Comunicacions Socials

«Vine i ho veuràs» (Jn 1,46). Comunicar trobant a les persones com i a on siguin. És el lema de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials que se celebra el 16 de maig, dia de l'Ascensió del Senyor. La Santa Seu considera que aquestes paraules de l'apòstol Felip «Vine i ho veuràs» són centrals en l'Evangeli: l'anunci cristià abans que les paraules, està fet de mirades, testimonis, expe-

riències, trobades, proximitat... en una paraula, de vida. El papa Francesc ja va publicar el passat 24 de gener, Festa de Sant Francesc de Sales, el missatge per a aquesta celebració i que es pot llegir a la web de la Conferència Episcopal Espanyola a través d'aquest enllaç: <https://www.conferenciaepiscopal.es/mensaje-para-la-jornada-mundial-de-las-comunicaciones-sociales>.

REFLEXIONS

Entre els dits entrelaçats

Hadia mort el pare d'uns alumnes, quan jo treballava a l'escola, fa ja una colla d'anys. Hem mantingut l'amistat en el temps. Vaig anar al tanatori perquè no podia oficiar el respons de comiat. Ho va fer un company. Després de les salutacions i condols, m'acompanyaren davant el fèretre on reposaven les despulles del pare. La imatge d'aquell cos, inert, em desvetllà records del temps de docència escolar: les reunions de pares a l'escola i al centre d'esplai, les converses sobre els fills, les eucaristies del dissabte... Amb la seva esposa, havien participat activament en tants d'aquells moments! Era un home de fe sòlida, treballada, viscuda i compromesa. Els fills prou que ho sabien i, per això, en els dits entrelaçats de les seves mans sense vida, hi descansava una senzilla creu de fusta, testimoni de la fe que havia donat sentit a la seva vida. Només era una creu de fusta i, alhora, un signe definitori d'una vida.

L'espòs, el pare, era ara en mans de Déu. Els qui el ploraven i el trobaven a faltar ho sabien: la creu a les mans també significava aquesta esperança. «Per això té el poder de salvar definitivament els qui per ell s'acosten a Déu, ja que viu per sempre intercedint a favor d'ells» (He 7,25). La seva misericòrdia l'embolcallava, ho sabia i hi confiava, com ho saben tots els qui, a més de creure en Déu, saben que Déu els estima, que són objecte del seu amor. «Ell transformarà el nostre pobre cos i el configurarà al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa amb què ell sotmetrà a si mateix tot l'univers» (Fl 3,21).

La creu que agafaven les mans, la creu de Jesús, era i és signe de redempció de xacres i misèries de la humanitat sofrent. De les pròpies limitacions, de les infidelitats i del pecat personal, i dels pecats socials, sovint per omissió o per complicitat. «Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: Ell va portar les nostres febleses i prengué damunt seu les nostres malalties» (Mt 8,17). També la creu era i és signe de perseverança, malgrat les tribulacions; de constància en el bé; de solidaritat amb els crucificats de la terra. «Enfortint els deixebles [...] deien: Ens cal passar per moltes tribulacions per a entrar al Regne de Déu» (Ac 14,22). La creu que era i és. La creu entre els dits entrelaçats.

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. □ **Dilluns** (lit. hores: de la solemnitat) [Fets 19,1-8 / Sl 67 / Jo 16,29-33]. Sant Pasqual Bailón (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarítics; santa Restituta, vg.

18. □ **Dimarts** [Fets 20,17-27 / Sl 67 / Jo 17,1-11a]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel. fundadora de les Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ,

1877); beat Joan Gilbert, rel. mercenari de Reus.

19. □ **Dimecres** [Fets 20,28-38 / Sl 67 / Jo 17,11b-19]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856). Sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. □ **Dijous** [Fets 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jo 17,20-26]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà,

devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ **Divendres** [Fets 25,13-21 / Sl 102 / Jo 21,15-19]. Sant Cristòfor Magallanes, prev. i companys, mrs.; sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. □ **Dissabte** [Fets 28,16-20.30-31 / Sl 10 / Jo 21,20-25]. Santa Rita de Càssia, rel. agustina; santa Joaqui-

ma de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. de les Carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia, vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. ■ **Diumenge vinent**, Pasqua de Pentecosta (lit. hores: de la solemnitat) [Fets 2,1-11 / Sl 103 / 1Co 12,3b-7.12-13 (o bé: Ga 5,16-25) / Jo 20,19-23 (o bé: Jo 15,26-27;16,12-15)]. Sant Desideri, bisbe i mr.; sant Joan Baptista de Rossi, prev. fund.

L'Ascensió del Senyor (B)

COMENTARI

«Sereu testimonis meus... fins als límits més llunyans de la terra»

Avui és un final i un començament. Final de la presència física del Senyor entre nosaltres. Començament de la missió dels deixebles (i, per tant, també de la nostra). Ho veiem tant a la primera lectura com a l'evangeli: *S'enlairà davant d'ells i un núvol se l'endugué...* I a l'evangeli: *Jesús el Senyor, després de parlar-los fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu.* Fem servir sempre termes espacio-temporals com «pujar», «asseure's» volent indicar que Jesús, com a home deixa la vida viscuda aquí a la terra i regna per sempre més amb Déu Pare. És, doncs, el final de la seva presència física viscuda a Palestina. Evidentment que es queda entre nosaltres de moltes maneres: a través de la seva paraula, dels sagraments, de la comunitat cristiana, dels pobres. Però la seva presència ara és diferent. I comença la missió dels deixebles. L'evangeli diu clarament: *Els se'n anaren a predicar pertot arreu i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.* El Senyor, com diem en el prefaci d'avui: «no ha pujat al cel per apartar-se de la nostra petitesse»; per això continua present i actiu en la predicació i en l'actuació dels apòstols. Ara toca fer realitat el que els va dir Jesús abans de pujar al cel: *Quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.* Aquesta és la missió dels deixebles i de tota l'Església: ser testimonis de Crist arreu del món. Això demana, com diu sant Pau, que *visquem amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-nos per amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau.* Unitat plena: *només hi ha un Senyor, un baptisme, un sol Déu i Pare de tots.* I cadascú seguint el seu propi carisma, la seva pròpia missió, treballant per donar testimoni de Crist amb la nostra vida. És a través nostre que tots els homes i dones podran conèixer, estimar i seguir el Senyor.

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la Passió se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se'n anava quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se'n anava al cel.»

► Salm responsorial (46)

R. *Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.* O bé: *Al·leluia.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el feu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat. Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran. Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llenguatges que no coneixien, agafaran serps amb les mans, i, si beuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons.» Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se'n anaren a predicar pertot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven.

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 1,1-11)

En mi primer libro, Teófilo, escribí de todo lo que Jesús hizo y enseñó desde el comienzo hasta el día en que fue llevado al cielo, después de haber dado instrucciones a los apóstoles que había escogido, movido por el Espíritu Santo. Se les presentó él mismo después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, apareciéndoseles durante cuarenta días y hablándoles del reino de Dios. Una vez que comían juntos, les ordenó que no se alejaran de Jerusalén, sino: «aguardad que se cumpla la promesa del Padre, de la que me habéis oído hablar, porque Juan bautizó con agua, pero vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo dentro de no muchos días». Los que se habían reunido, le preguntaron, diciendo: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino a Israel?». Les dijo: «No os toca a vosotros conocer los tiempos o momentos que el Padre ha establecido con su propia autoridad; en cambio, recibiréis la fuerza del Espíritu Santo que va a venir sobre vosotros y seréis mis testigos en Jerusalén, en toda Judea y Samaria y "hasta el confín de la tierra"». Dicho esto, a la vista de ellos, fue elevado al cielo, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Cuando miraban fijos al cielo, mientras él se iba marchando, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que ha sido tomado de entre vosotros y llevado al cielo, volverá como lo habéis visto marcharse al cielo».

► Salmo responsorial (46)

R. *Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.* O bien: *Al·leluia.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos:

El Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder en favor de nosotros, los creyentes, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, poder, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no sólo en este mundo, sino en el futuro.

Y «todo lo puso bajo sus pies», y lo dio a la Iglesia, como Cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que llena todo en todos.

► Conclusión del santo Evangelio según san Marcos (Mc 16,15-20)

En aquel tiempo, se apareció Jesús a las once y les dijo: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación. El que crea y sea bautizado se salvará; el que no crea será condenado. A los que crean, les acompañarán estos signos: echarán demonios en mi nombre, hablarán lenguas nuevas, cogerán serpientes en sus manos y, si beben un veneno mortal, no les hará daño. Impondrán las manos a los enfermos, y quedarán sanos».

Después de hablarles, el Señor Jesús fue llevado al cielo y se sentó a la derecha de Dios. Ellos se fueron a predicar por todas partes, y el Señor cooperaba confirmando la palabra con las señales que los acompañaban.